

Sygn. akt I KA 7/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

Protokolant Ewa Śliwa

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w P. del. do Prokuratury Krajowej
płk. Gerarda Konopki

w sprawie płk. rez. D.R., st. chor. J.K., oskarżonych z art. 230 § 1 k.k. i in., plut.

M.C. oskarżonego z art. 230 a § 1 k.k. i st. szeregowca J. . oskarżonego z art. 18 §
3 k.k. w zw. z art. 230 a § 1 k.k.

po rozpoznaniu na rozprawie

w dniu 22 października 2021 r.,

apelacji prokuratora i obrońców oskarżonych

od wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w P.

z dnia 3 marca 2021 r., sygn. akt So. (...)

**1. uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego D. R.
w części uniewinniającej go od popełnienia czynów zarzucanych
mu w pkt V i VI aktu oskarżenia (pkt I.2 i I.3 wyroku) i w tym
zakresie przekazuje sprawę Wojskowemu Sądowi Okręgowemu w
P. do ponownego rozpoznania;**

2. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego J.K. w pkt II.5 w ten sposób, że jako podstawę wymiaru kary wskazuje przepis art. 233 § 1 k.k.;

3. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

4. wydatkami postępowania odwoławczego obciąża po 1/5 części oskarżonych i Skarb Państwa i wymierza oskarżonym opłaty za postępowanie odwoławcze w kwotach:

- 4180 (cztery tysiące sto osiemdziesiąt) zł od D.R.,**
- 2180 (dwa tysiące sto osiemdziesiąt) zł od J.K.,**
- 180 (sto osiemdziesiąt) zł od J.S.,**
- 100 (sto) zł od M .C..**

UZASADNIENIE

sporządzone z urzędu – w zakresie dotyczącym uchylecia zaskarżonego wyroku w pkt I.2 i I.3 w stosunku do oskarżonego płk rez. D.R. i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, a także na wniosek – w stosunku do oskarżonych st. chor. J.K. i st. szer. J.S.. Ze względu metodykę formułowania zarzutów w apelacjach obrońców oskarżonych J.K. i J.S., Sąd Najwyższy, kierując się potrzebą przedstawienia oskarżonym powodów nieuwzględnienia wniesionych na ich rzecz środków odwoławczych w sposób przejrzysty i zrozumiały, a zatem odpowiadający standardom rzetelnego procesu odwoławczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2020 r., I KA 1/20, OSNKW 2020, z. 9-10, poz. 41) oraz wymogom Regulaminu Sądu Najwyższego (Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 29 marca 2018 r. – Dz. U. z 2018 r. poz. 660 z późn. zm.), który w § 106 ust. 3 wskazuje, że uzasadnienie orzeczenia powinno być jasne i możliwie najkrótsze oraz ograniczać się do kwestii istotnych, odstąpił od sporządzenia uzasadnienia wyroku na formularzu.

Wojskowy Sąd Okręgowy w P., rozpoznając sprawę płk rez. D.R. oskarżonego o to, że:

1. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od października 2015 r. do stycznia 2016 r. w W., W. i K., działając w warunkach zachowań podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z st. chor. J.K., powołując się na wpływy w Wojskowej Komendzie Uzupełnień w K., podjął się wobec M.S. i M.S.1 pośrednictwa w załatwieniu sprawy ich powołania do służby przygotowawczej w Polskich Siłach Zbrojnych w zamian za obietnicę korzyści majątkowej w kwocie nie mniejszej niż 2000 zł, którą przyjął od J.S. i w tym celu, wiedząc że płk M.P. zajmuje stanowisko Wojskowego Komendanta Uzupełnień w K., nakłaniał go do przekroczenia uprawnień Wojskowego Komendanta Uzupełnień w K., aby ten z naruszeniem przepisów określonych w § 6 ust. 2 i 4 Rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej w sprawie służby przygotowawczej z dnia 16 marca 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 449) i działając na szkodę interesu publicznego, przejawiającego się w zapewnieniu konkursowego charakteru postępowania rekrutacyjnego, będącego warunkiem jego obiektywizmu, polecił podwładnym powołanie M.S. i M.S.1 do służby przygotowawczej w Siłach Zbrojnych RP,
 tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 230 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.
2. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 1 października 2015 r. do lutego 2016 r. w W. i P., działając wspólnie i w porozumieniu z st. chor. J. K., powołując się na wpływy w Centralnej Komisji Lekarskiej w W., podjął się wobec st. chor. K.K. pośrednictwa w załatwieniu sprawy uchylenia orzeczenia R. w B. z dnia 1 października 2015 r. orzekającego niezdolność do zawodowej służby wojskowej N.K. w zamian z korzyść majątkową, którą to st. chor. J.K. usiłował uzyskać od K.K., lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec odmowy jej udzielenia przez K.K.,
 tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 230 § 1 k.k.
3. w bliżej nieustalonym dniu w listopadzie 2014 r. w P. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z st. chor. J.K., wywołując przekonanie o swoich wpływach w Dowództwie Generalnym Rodzajów Sił Zbrojnych i szkołach

podoficerskich podjął się wobec st. szer. W.K. pośrednictwa w załatwieniu uzyskania zgody i zdania egzaminu wstępnego do szkoły podoficerskiej w zamian za korzyści majątkową w kwocie nie mniejszej niż 2000 zł, którą za pośrednictwem st. chor. J.K. otrzymał od st. szer. W.K.,

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w 230 § 1 k.k.

4. w bliżej nieustalonym dniu w listopadzie 2014 r. w P. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z st. chor. J.K., wywołując przekonanie o swoich wpływach w Dowództwie Generalnym Rodzajów Sił Zbrojnych i szkołach podoficerskich podjął się wobec ówczesnego st. szer. T.S. pośrednictwa w załatwieniu uzyskania zgody i zdania egzaminu wstępnego do szkoły podoficerskiej w zamian za korzyści majątkową w kwocie nie mniejszej niż 2000 zł, którą za pośrednictwem st. chor. J.K. otrzymał od st. szer. T.S.,

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 230 § 1 k.k.

5. w bliżej nieustalonym dniu w 2016 r. w W., wywołując przekonanie o swoich wpływach w Wyższej Szkole Oficerskiej w W., podjął się wobec plut. B.P. pośrednictwa w załatwieniu zdania egzaminu wstępnego do szkoły oficerskiej przez jego żonę E.C.P. w zamian za korzyść majątkową w łącznej kwocie nie niższej niż 2000 zł. i nie wyższej niż 2500 zł. oraz półtuszę mięsa wieprzowego, które otrzymał od plut. B.P.,

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 230 § 1 k.k.

6. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od października do listopada 2015 r. w W. i P., wywołując przekonanie o swoich wpływach w instytucji państwowej - Dowództwie Generalnym Rodzajów Sił Zbrojnych, podjął się wobec st. chor. A.D. pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na skierowaniu szer. M.T. z [...] BLTr w P. na kurs podoficerski w miejsce szer. M.R., w zamian za pochodzącą od plut. M.C. korzyść majątkową w postaci 3 kg wędzonych ryb, którą przyjął od st. chor. A.D.,

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 230 § 1 k.k.

st. chor. J.K. oskarżonego o to, że:

7. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od października 2015 r. do stycznia 2016 r. w S., P., W. i K. działając w warunkach zachowań podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z płk. D.R., wywołując przekonanie o istnieniu wpływów w Wojskowej Komendzie Uzuppełnień w K., w zamian za otrzymaną od M.S. i M. S. korzyść majątkową w łącznej kwocie nie mniejszej niż 2000 zł, podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy powołania M.S. i M.S.1 do służby przygotowawczej w Siłach Zbrojnych RP, a w tym celu płk D.R. wiedząc, że płk M.P. zajmuje stanowisko Wojskowego Komendanta Uzuppełnień w K., nakłaniał go do przekroczenia uprawnień Wojskowego Komendanta Uzuppełnień w K., aby ten z naruszeniem przepisów określonych w § 6 ust. 2 i 4 Rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej w sprawie służby przygotowawczej z dnia 16 marca 2015 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 449) i działając na szkodę interesu publicznego, przejawiającego się w zapewnieniu konkursowego charakteru postępowania rekrutacyjnego, będącego warunkiem jego obiektywizmu, polecił podwładnym powołanie M.S. i M.S.1 do służby przygotowawczej w Siłach Zbrojnych RP,
tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 230 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.
8. w bliżej nieustalonym dniu w listopadzie 2014 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z płk. D.R., wywołując przekonanie o istnieniu wpływów w szkołach podoficerskich Wojska Polskiego, w zamian za otrzymaną od st. szer. W.K. korzyść majątkową w kwocie 2000 zł podjął się pośrednictwa w załatwieniu zdania przez st. szer. W.K. egzaminu wstępnego do szkoły podoficerskiej,
tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 230 § 1 k.k.
9. w bliżej nieustalonym dniu w listopadzie 2014 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z płk D.R., wywołując przekonanie o istnieniu wpływów w szkołach podoficerskich Wojska Polskiego, w zamian za otrzymaną od ówczesnego kpr. T.S. korzyść majątkową w kwocie 2000 zł podjął się

pośrednictwa w załatwieniu zdania przez st. szer. T.S. egzaminu wstępnego do szkoły podoficerskiej,

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 230 § 1 k.k.

10. w dniu 12 września 2017 r. w G., chcąc aby kpr. T.S. podczas przesłuchania w dniu 13 września 2017 r. w Wydziale do Spraw Wojskowych Prokuratury Okręgowej w P. w charakterze świadka w postępowaniu przygotowawczym o sygn. Po. IV Ds. (...), zataił fakt przyjęcia od niego przez st. chor. J.K. korzyści majątkowej w kwocie 2000 zł, uzyskanej w zamian za załatwienie zdania egzaminów na szkołę podoficerską, nakłaniał go do tego,

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k.

11. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 1 października 2015 r. do lutego 2016 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z płk. D.R., wywołując u K.K. przekonanie o istnieniu wpływów w instytucji państwowej - Centralnej Komisji Wojskowej w W., usiłował uzyskać od K.K. korzyść majątkową nieustalonej wartości dwukrotnie jej od niego żądając, w zamian za podjęcie się pośrednictwa w załatwieniu sprawy uchylenia orzeczenia R. w B. z dnia 1 października 2015 r. orzekającego niezdolność do zawodowej służby wojskowej N.K. przez Centralną Komisję Wojskową w W., której to korzyści jednakże nie uzyskał,

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 230 § 1 k.k.

oraz st. szer. J.S., oskarżonego o to, że:

w bliżej nieustalonym dniu w okresie od października 2015 r. do stycznia 2016 r. w W., działając w zamiarze, aby M.S. i M.S.1 udzielili płk D.R. i st. chor. J.K. korzyści majątkowej w kwocie po 1000 zł każdy, za pośrednictwo w załatwieniu w instytucji państwowej - Wojskowej Komendzie Uzupełnień w K. - sprawy polegającej na bezprawnym wywarceniu wpływu na decyzję osoby uprawnionej, mającej na celu powołanie M.S. i M.S.1 do służby przygotowawczej w Siłach Zbrojnych RP, poprzez wskazanie i uczestniczenie w kontaktach M.S. i M.S.1 ze st. chor. J.K., a także przekazanie pieniędzy w łącznej kwocie 2000 zł płk D.R., swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie,

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 230a § 1 k.k.

Oskarżonego D.R. – w części zaskarżonej apelacją prokuratora – uniewinnił od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt II, V, i VI aktu oskarżenia (pkt I.1, I.2 i I.3 części dyspozytywnej), obciążając w tym zakresie kosztami procesu Skarb Państwa.

Oskarżonego J.K., uniewinniając od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XI aktu oskarżenia, uznał za winnego pozostałych zarzucanych czynów, za które wymierzył mu:

1. za czyn z art. 230 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. (pkt VII aktu oskarżenia) na podstawie art. 230 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. karę roku pozbawienia wolności i grzywnę w liczbie 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł;
2. za czyn z art. 230 § 1 k.k. (pkt VIII aktu oskarżenia) na podstawie art. 230 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. karę roku pozbawienia wolności i grzywnę w liczbie 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł;
3. za czyn z art. 230 § 1 k.k. (pkt IX aktu oskarżenia) na podstawie art. 230 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. karę roku pozbawienia wolności i grzywnę w liczbie 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł;
4. za czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. (pkt X) aktu oskarżenia na podstawie art. 230 § 1 k.k. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

W odniesieniu do każdego z tych przestępstw na mocy art. 43b k.k. orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez umieszczenie jego treści na stronie internetowej Wojskowego Sądu Okręgowego w P..

Na podstawie art. 85 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. orzekł karę łączną roku pozbawienia wolności oraz łączną grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł.

Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby.

Na podstawie art. 63 § 1,2 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 16-17 maja 2017 r. i 21 sierpnia 2017 r.

Oskarżonego J. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art 230a § 1 k.k. i na podstawie art. 230a § 1 k.k. przy zast. art. 19 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 1 i § 6 pkt. 4 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy ograniczenia wolności, orzekając na podstawie art. 323 § 3 k.k. potrącenie 5% miesięcznego zasadniczego uposażenia na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, a z mocy art. 43b k.k. orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez umieszczenie jego treści na stronie internetowej Wojskowego Sądu Okręgowego w P..

Prokurator zaskarżając wyrok Sądu pierwszej instancji na niekorzyść oskarżonego D.R., w części uniewinniającej go od popełnienia czynów z art. 230 § 1 k.k., opisanych w pkt V i VI aktu oskarżenia, zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia poprzez uznanie, iż płk rez. D.R. w chwili podjęcia się wobec plut. B.P. oraz st. chor. A.D. załatwienia sprawy, nie uczynił tego w zamian za korzyści majątkową, lecz oferowane korzyści decydował się przyjąć już w trakcie realizacji pośrednictwa, podczas gdy prawidłowa ocena całości zgromadzonych dowodów z uwzględnieniem ich wzajemnych powiązań, a w szczególności treści utrwalonych rozmów telefonicznych oraz zeznań świadków umożliwia przyjęcie, iż płk rez. D.R. podejmując się załatwienia spraw działał w zamian za korzyść majątkową i takim motywem się kierował.

Prokurator, stawiając ten zarzut, wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Obrońca oskarżonego J.K. zarzucił skarżonemu wyrokowi:

w zakresie czynu z pkt VII

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to: art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.,

1. polegającą na dokonaniu oceny materiału dowodowego w sposób dowolny, bez wszechstronnego jego rozważenia, nie popartej zasadami logicznego wyводу oraz doświadczenia życiowego, a nadto przez dowolną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wbrew zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, a w szczególności wybiórczą i jednostronną ocenę materiału dowodowego wyłącznie na niekorzyść oskarżonego,
2. polegającą na kształtowaniu przez Sąd przekonania o winie oskarżonego odnośnie zarzucanego mu czynu na podstawie ujawnionych w sprawie dowodów, ocenionych w sposób dowolny, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz poprzez, całkowite pominięcie przez Sąd pierwszej instancji dowodów i okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego,
3. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego J.K. i odmowie uznania ich za wiarygodne, w zakresie, w jakim oskarżony J.K. wskazał, iż pomiędzy nim, a braćmi S. nie doszło do porozumienia w zakresie korzyści majątkowej w kwocie nie mniejszej niż 2000 zł za pomoc w załatwieniu skierowania na kurs przygotowawczy,
4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez uznanie, że oskarżony J.K. działał wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym D.R. w zamian za otrzymaną od M.S. i M.S1. korzyść majątkową w łącznej kwocie nie mniejszej niż 2000 zł i podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy powołania M.S. i M.S.1 do służby przygotowawczej w Siłach Zbrojnych RP;
5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, będący skutkiem obrazy ww. przepisów postępowania, polegający na przyjęciu, iż oskarżony J.K. podjął się pośredniczenia w załatwieniu skierowania M.S. i M.S.1 na kurs przygotowawczy do służby przygotowawczej w Siłach Zbrojnych RP,

6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, będący skutkiem obrazy ww. przepisów postępowania, polegający na przyjęciu, iż porozumieniem pomiędzy oskarżonym, a braćmi S. została objęta korzyść majątkowa w kwocie nie mniejszej niż 2000 zł w zamian za pomoc w załatwieniu skierowania na kurs przygotowawczy,
7. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, będący skutkiem obrazy ww. przepisów postępowania, polegający na przyjęciu, iż oskarżony J.K. był szwagrem J.S. podczas gdy faktycznie J.S. to mąż kuzynki żony J.S.,
8. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, będący skutkiem obrazy ww. przepisów postępowania, polegający na przyjęciu, iż J.K. ustalił z D.R. wysokość korzyści majątkowej jaką mieli udzielić M. i M.1 S. w zamian za pomoc w załatwieniu skierowania na kurs przygotowawczy,
9. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, będący skutkiem obrazy ww. przepisów postępowania, polegający na przyjęciu, iż wartość udzielonej łapówki była nie mniejsza niż 2000 zł, w sytuacji gdy nieustalone zostało czy i jaka wartość pieniędzy i przez kogo została przekazana D.R.,
10. polegającą na pominięciu w uzasadnieniu wyroku rzeczowego wyjaśnienia podstawy prawnej orzeczenia w kwestionowanym zakresie poprzez ograniczenie się przez Sąd pierwszej instancji do poczynienia reasumpcji przeprowadzonych w sprawie dowodów przy jednoczesnym całkowitym pominięciu rozważań prawnych w zakresie znamion zarzucanego oskarżonemu czynu określonego w przepisie 230 § 1 k.k. w zw. z art.18 § 2 k.k. w zw. z art.231 § 1 k.k. w zw. z art.21 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. ze szczególnym uwzględnieniem wyjaśnienia jego strony podmiotowej, formy popełnienia przestępstwa i przeprowadzenia indywidualnego procesu subsumcji ustalonego stanu faktycznego pod cechy określone we wskazanym przepisie oraz nie ujęciu w sposób wyczerpujący wszystkich odnośnych dowodów, co skutkuje brakiem jasności podstaw

kwestionowanego orzeczenia w naprowadzonym zakresie i tworzy zasadnicze trudności w zakresie interpretacji i zrozumienia istotnych podstaw orzeczenia;

11. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, co skutkowało uznaniem oskarżonego za współsprawcę czynu oraz że zachowanie oskarżonego miało cechy pośrednictwa do łapownictwa, w sytuacji gdy nie podejmował się on samodzielnie załatwienia sprawy w imieniu M. i M.1S., a jedynie co najwyżej udzielał im rad i informacji;

w zakresie czynów z pkt VIII i IX

12. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a to: art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.,
 1. polegającą na dokonaniu oceny materiału dowodowego w sposób dowolny, bez wszechstronnego jego rozważenia, nie popartej zasadami logicznego wyводу oraz doświadczenia życiowego, a nadto przez dowolną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wbrew zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, a w szczególności wybiórczą i jednostronną ocenę materiału dowodowego wyłącznie na niekorzyść oskarżonego,
 2. polegającą na kształtowaniu przez Sąd przekonania o winie oskarżonego odnośnie zarzucanego mu czynu na podstawie ujawnionych w sprawie dowodów, ocenionych w sposób dowolny, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz poprzez, całkowite pominięcie przez Sąd I instancji dowodów i okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego,
 3. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego J.K. i odmowie uznania ich za wiarygodne, w zakresie, w jakim oskarżony J.K. wskazał, iż pomiędzy nim a T.S. i W.K. nie doszło do porozumienia w

zakresie korzyści majątkowej w kwocie 2000 zł za pomoc w załatwieniu egzaminu wstępnego do szkoły podoficerskiej,

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez uznanie, że oskarżony J.K. działał wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym D.R. w zamian za otrzymaną od T.S. i W.K. korzyść majątkową w kwotach po 2000 zł i podjął się pośrednictwa w załatwieniu zdania przez T.S. i W.K. egzaminu wstępnego do szkoły podoficerskiej,
5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, będący skutkiem obrazy ww. przepisów postępowania, polegający na przyjęciu, iż oskarżony J.K. podjął się pośredniczenia w załatwieniu zdania przez T.S. i W.K. egzaminu wstępnego do szkoły podoficerskiej,
6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, będący skutkiem obrazy ww. przepisów postępowania, polegający na przyjęciu, iż porozumieniem pomiędzy oskarżonym, a T.S. i W.K. została objęta korzyść majątkowa w kwocie po 2000 zł w zamian za pomoc w załatwieniu zdania przez T.S. i W.K. egzaminu wstępnego do szkoły podoficerskiej,
7. polegającą na pominięciu w uzasadnieniu wyroku rzeczowego wyjaśnienia podstawy prawnej orzeczenia w kwestionowanym zakresie poprzez ograniczenie się przez Sąd I instancji do poczynienia reasumpcji przeprowadzonych w sprawie dowodów przy jednoczesnym całkowitym pominięciu rozważań prawnych w zakresie znamion zarzuconego oskarżonemu czynu określonego w przepisie 230 § 1 k.k. ze szczególnym uwzględnieniem wyjaśnienia jego strony podmiotowej, formy popełnienia przestępstwa i przeprowadzenia indywidualnego procesu subsumcji ustalonego stanu faktycznego pod cechy określone we wskazanym przepisie oraz nie ujęciu w sposób wyczerpujący wszystkich odnośnych dowodów, co skutkuje brakiem jasności podstaw kwestionowanego orzeczenia w naprowadzonym zakresie i tworzy zasadnicze trudności w zakresie interpretacji i zrozumienia istotnych podstaw orzeczenia;

8. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 230 § 1 k.k. w zw. z art.18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, co skutkowało uznaniem oskarżonego za współsprawcę czynu oraz że zachowanie oskarżonego miało cechy pośrednictwa do łapownictwa, w sytuacji gdy nie podejmował się on samodzielnie załatwienia sprawy w imieniu T.S. i W.K., a jedynie udzielał im rad i informacji;

w zakresie czynu z pkt X

9. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a to art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.,
 1. polegającą na dokonaniu oceny materiału dowodowego w sposób dowolny, bez wszechstronnego jego rozważenia, nie popartej zasadami logicznego wyводу oraz doświadczenia życiowego, a nadto przez dowolną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wbrew zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, a w szczególność wybiórczą i jednostronną ocenę materiału dowodowego wyłącznie na niekorzyść oskarżonego,
 2. polegającą na kształtowaniu przez Sąd przekonania o winie oskarżonego odnośnie zarzucanego mu czynu na podstawie ujawnionych w sprawie dowodów, ocenionych w sposób dowolny, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz poprzez, całkowite pominięcie przez Sąd pierwszej instancji dowodów i okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego,
 3. poprzez pominięcie istotnych okoliczności wynikających z zeznań świadka T. S., który to dowód został uznany przez Sąd *meriti* za wiarygodny w całości, z których to zeznań wynikało, iż rozmowa w dniu 12 września 2017 r. T. S. z oskarżonym J.K. odbyła się w pomieszczeniach szpitala przy udziale A. K. i K.Z., co wyklucza możliwość uznania, iż do rozmowy doszło przy szpitalu i tylko z udziałem oskarżonego J.K. i T.S. oraz że z wypowiedzi oskarżonego J.K. wynikało, że nakłaniał on T.S. do składania fałszywych zeznań,

4. poprzez pominięcie zeznań K.Z. oraz A.K. w zakresie w jakim wskazały te osoby, że oskarżony J.K. nie uczestniczył w rozmowie z T.S., a rozmowa faktycznie odbyła się między A.K. i T.S.,
5. polegającą uznaniu za wiarygodne zeznania T.S. w zakresie w jakim wskazał on oskarżonego jako sprawcę czynu w sytuacji gdy zeznania świadka były niespójne, co skutkowało przyznaniem nadmiernej mocy dowodowej świadka T.S. i przyjęciem, że oskarżony nakłaniał T.S. do składania fałszywych zeznań, a nadto danie wiary w całości zeznaniom T.S. i nie wyjaśnienie rozbieżności w jego zeznaniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym w zakresie w jakim świadek nie wskazywał, że jego rozmowa w dniu 12 września 2017 r. z oskarżonym J.K. odbyła się w pomieszczeniach szpitala przy udziale A.K. i K.Z.,
6. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego J.K. i odmowie uznania ich za wiarygodne w zakresie w jakim nie przyznał się on do stawianego zarzutu w sytuacji gdy Sąd *meriti* nie wziął pod uwagę okoliczności, że oskarżony wskazał powody dla których zadeklarował przyznanie się do winy w postępowaniu przygotowawczym, że oskarżony zaprzeczył będąc przesłuchiwany w dniu 21 września 2017 r. w charakterze podejrzanego, że nakłaniał świadka T.S. do składania fałszywych zeznań, a następnie nie podtrzymał na rozprawie swoich wyjaśnień złożonych w dniu 9 listopada 2017 r., w których przyznał, że instruował T.S. jak ma się zachować podczas przesłuchania;
7. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art.18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie poprzez przyjęcie art.230 § 1 k.k. jako podstawy prawnej wymiaru kary.

Powołując się na ostrożność procesową zarzucił również rażącą niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary z niewystarczającym uwzględnieniem okoliczności przemawiających za zastosowaniem okoliczności łagodzących, niedostateczne dostrzeżenie po stronie oskarżonego okoliczności

związanych z jego aktualnymi warunkami osobistymi, podczas gdy dla osiągnięcia celów kary wystarczy jej niższy wymiar niż orzeczonego.

Stawiając te zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego J.K. od wszystkich czynów opisanych w pkt. VII, VIII, IX, X lub o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez warunkowe umorzenie postępowania albo orzeczenie względem oskarżonego kary w niższym wymiarze lub poprzez skrócenie okresu próby do roku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Obrońca oskarżonego J.S., zaskarzając w stosunku do niego wyrok w całości, zarzucił obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez brak wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, a w szczególności:
 1. wyjaśnienia jak to jest możliwym, aby oskarżony J.S. miał pomóc swoim braciom - oskarżonym M. i M.1S. w skontaktowaniu się z współoskarżonym J.K., skoro zarówno M. i M.1S. znali uprzednio współoskarżonego J.K. i nie było potrzeby angażowania oskarżonego J.S. w nawiązaniu kontaktów pomiędzy nimi a J.K.;
 2. wyjaśnienia jak to jest możliwym, aby oskarżony J.S. miał swoim zachowaniem wyczerpać znamiona zarzucanego mu czynu pomocnictwa do wręczenia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem bezpośrednim, skoro:
 1. oskarżony nie był uczestnikiem rozmów pomiędzy jego braćmi bliźniakami a osk. J.K.,
 2. nie miał wiedzy, aby pomiędzy nimi doszło do jakichkolwiek ustaleń dotyczących jakichkolwiek gratyfikacji finansowych dla oskarżonego J. K. w zamian za udzielenie pomocy przy składaniu wniosków przez współoskarżonych M. i M.1S. o przyjęcie do służby przygotowawczej,

3. nie miał wiedzy czy, a jeśli tak to kiedy miało dojść do przekazania środków finansowych w kwocie 2.000 zł oskarżonemu J.K.;
3. wyjaśnienia kiedy dokładnie miało rzekomo dojść do przekazania środków pieniężnych przez współoskarżonych M. i M.1S. współoskarżonemu J.K., a która to okoliczność ma istotne znaczenie z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego J.S.;
4. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., poprzez jednostronną i nacechowaną brakiem obiektywizmu ocenę materiału dowodowego wyrażającą się w pominięciu tych fragmentów wyjaśnień współoskarżonych oraz zeznań świadków, które świadczą o niewinności oskarżonego, o braku zamiaru popełnienia przez niego zarzucanego mu przestępstwa, co stanowi przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, w szczególności poprzez:
 1. brak wskazania w jakim zakresie wyjaśnienia oskarżonego J.S. nie zostały uwzględnione przez Sąd pierwszej instancji i z jakich przyczyn, a do czego Sąd był zobowiązany w świetle dyspozycji art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k.;
 2. uznanie za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego J.S. w części i brak dostrzeżenia przez Sąd pierwszej instancji w tym zakresie, iż:
 1. oskarżony wiedzę o przekazaniu przez jego braci bliźniaków kopert z pieniędzmi J.K. uzyskał *post factum*, co tym samym rodziło obowiązek po stronie Sądu ustalenia charakteru tej wiedzy - pierwotny czy następczy, a które to ustalenie ma istotne znaczenie dla oceny zasadności przypisania oskarżonemu zarzutu pomocnictwa do wręczenia korzyści majątkowej,
 2. zapytanie o możliwość przyjęcia do służby przygotowawczej było sformułowane na tak ogólnym poziomie, iż nie sposób przyjąć, aby tego rodzaju zachowanie ze strony oskarżonego mogło wyczerpywać nawet w najmniejszym stopniu znamiona pomocnictwa do udzielenia korzyści majątkowej,

3. oskarżeni bracia M. i M.1S. znali uprzednio osobiście oskarżonego J.K., dysponowali do niego numerem telefonu, a zatem nie było żadnej racjonalnej potrzeby angażowania w ich rozmowy dodatkowo oskarżonego J.S.,
4. oskarżony nie uczestniczył aktywnie w jakikolwiek sposób w rozmowach pomiędzy jego braćmi a oskarżonym J.K. odnośnie ustalenia formy i wysokości korzyści majątkowej, która miała być wręczona J.K.,
5. brak logicznego wytłumaczenia rzekomej dodatkowej obecności oskarżonego J.S. przy rzekomym wręczaniu kopert z pieniędzmi płk. D.R., skoro koperty te zostały samodzielnie przekazane uprzednio przez braci bliźniaków M. i M.1S. oskarżonemu J.K.,
6. zarówno sam oskarżony J.S., jak i jego bracia bliźniacy mieli być jeszcze na początkowym etapie postępowania przygotowawczego nakłaniani przez oskarżonego J.K. i jego żonę – świadka A.K. do składania fałszywych zeznań mających na celu przerzucenie odpowiedzialności karnej na oskarżonego J.S. i umniejszenie odpowiedzialności karnej samego J.K. i tym samym braku wyjaśnienia czy tego rodzaju okoliczność miała wpływ na ocenę wyjaśnień J.S.,
7. jak również nie wyjaśnieniu ani jednym zdaniem, z jakich to względów wyjaśnienia oskarżonego J.S. zostały uwzględnione wyłącznie częściowo, skoro znajdują potwierdzenie wprost w wyjaśnieniach współoskarżonych M. i M.1S., jak również pośrednio w wyjaśnieniach samego J.K., a nadto znajdują potwierdzenie w pozostałych dowodach osobowych (vide - zeznania świadka W.K., świadka T.S. odnośnie postawy oskarżonego J.K. i jego powoływania się na rzekome wpływy) oraz dowodach rzeczowych (vide - potwierdzenia przelewów opłat za wynajem mieszkania odnośnie zależności służbowej i prywatnej oskarżonego J.S. od oskarżonego J.K.),

co przedkłada się na błędne ustalenie Sądu, iż oskarżony J.S. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 230a § 1 k.k.;

1. pominięcie wyjaśnień współoskarżonych M. i M.1S., w zakresie w jakim oni zaprzeczyli, aby oskarżony J.S. skontaktował ich z oskarżonym st. chor. J.K., aby brał udział w ich wzajemnych rozmowach i aby miał wiedzę o przekazaniu przez nich środków pieniężnych oskarżonemu J.K. zanim faktycznie fizycznie zostały one mu przekazane i oparcie się przez Sąd w tym zakresie wyłącznie na wyjaśnieniach z postępowania przygotowawczego J.K. na karcie 725v akt, w sytuacji gdy:
 1. zarówno oskarżony M.S., jak i oskarżony M.S1. w swoich wyjaśnieniach jeszcze z postępowania przygotowawczego wskazywali, iż w toku luźnej rozmowy (bez obecności J.S.) J.K. miał zaoferować im pomoc w dostaniu się do służby przygotowawczej,
 2. w rozmowach M. i M.1S. z J.K. nie uczestniczył ich brat – J.S., a tym bardziej nie uczestniczył w rozmowach dotyczących kwestii finansowych,
 3. obaj współoskarżeni bracia wskazują, iż ich brat - oskarżony J.S. uzyskał informację o przekazaniu przez nich kopert z pieniędzmi oskarżonemu J.K. po tym fakcie i wówczas oskarżony J.S. wyrażał zdziwienie tym faktem, uznając zachowanie J.K. za co najmniej „niewłaściwe”,
 4. w rozmowach braci bliźniaków S. z J.K. nie było od samego początku mowy o jakiegokolwiek gratyfikacji finansowej dla st.chor. J.K., a temat ten pojawił się dopiero po otrzymaniu przez nich powołań do służby przygotowawczej i to w dodatku z inicjatywy samego J. K.,
 5. żaden z braci bliźniaków nie obiecywał komukolwiek jakichkolwiek korzyści majątkowych — zwłaszcza J.K. czy innym osobom, co wskazuje na brak zamiaru bezpośredniego kierunkowego po stronie M. i M.1S.,
 6. z treści wyjaśnień obu oskarżonych braci wynika jednoznacznie, iż to ze strony J.K. oraz jego żony A.K. były naciski na nich oraz na oskarżonego J.S. aby zmienili swoje zeznania składane na początkowym etapie śledztwa w charakterze świadków, a które to zeznania miały na celu uwolnienie J.K. od ewentualnej jego odpowiedzialności karnej albo umniejszające jego rolę w

całym zdarzeniu z ich udziałem i przerzucające całą winę na oskarżonego J.S.,

co przedkłada się automatycznie na błędne ustalenie Sądu, iż oskarżony J.S. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 230a § 1 k.k.;

1. poprzez uznanie za wiarygodne wyjaśnień J.K. z pierwszego jego przesłuchania w charakterze podejrzanego z dnia 16 maja 2017 r. (karta 725v akt) i przyjęciu tego dowodu jako podstawy do przypisania oskarżonemu J.S. sprawstwa i winy zarzucanego mu przestępstwa, w sytuacji gdy:
 1. podczas powyższego pierwszego przesłuchania J.K. w charakterze podejrzanego przesłuchujący odczytywał w/w fragmenty jego zeznań złożonych w tej samej sprawie na wcześniejszym jej etapie w charakterze świadka, co jest niedopuszczalne w świetle art. 389 k.p.k. i oznacza, iż Sąd pierwszej instancji dokonał ustaleń faktycznych w oparciu o dowód przeprowadzony z rażącym naruszeniem przepisów kodeksu postępowania karnego,
 2. pozostały zebrany w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza, aby oskarżony J.S. w nieustalonym dniu przyjechał wraz z J.K. do domu płk. D.R. i aby brał udział w jakikolwiek sposób w rzekomym przekazaniu w/w jakichkolwiek kopert,
 3. brak jest racjonalnego powodu po stronie oskarżonego J.S. w udaniu się wspólnie do domu płk. D.R. z osk. st.chor. J.K. , skoro koperty z pieniędzmi zostały przekazane bez udziału oskarżonego przez jego braci bliźniaków bezpośrednio samemu J.K. i w świetle przyjętych przez Sąd twierdzeń, iż rozliczenia finansowe z J.K. bracia M. i M.1S. dokonywali samodzielnie,
 4. brak spójności w zakresie przeprowadzonej oceny wyjaśnień osk. J.K. z ustaleniami stanu faktycznego - skoro bowiem nie zostało ustalone ponad wszelką wątpliwość kto personalnie miał rzekomo wręczyć koperty płk. D.R.,

to jaką rolę miał w tym momencie pełnić oskarżony J.S., w szczególności w czym zdaniem Sądu pierwszej instancji miał przejawiać formę pomocnictwa,

5. oskarżony J.S. nie miał wiedzy o fakcie przekazania kopert przez jego braci osk. J.K., co wyklucza możliwość przypisywania wiedzy po stronie oskarżonego J.S. celu rzekomego przyjazdu J.S. i J.K. do płk. D.R.,
6. na etapie postępowania przygotowawczego, zanim jeszcze postawiono zarzuty J.S., jego braciom bliźniakom czy nawet J.K., J.K. wraz ze swoją żoną - świadkiem A.K. mieli wpływać na M.S., M.S.1, aby zeznali, iż koperty z pieniędzmi płk. R. przekazywał osobiście ich brat J.,
7. pomiędzy J.S. a J.K. istniał i nadal istnieje konflikt w związku z nakłanianiem oskarżonego do składania fałszywych zeznań, co rzutuje automatycznie na wiarygodność supozycji składanych przez oskarżonego J.K.,
8. tego rodzaju okoliczność wynikająca wprost z wyjaśnień oskarżonych S. jednoznacznie wskazuje na skłonność oskarżonego J.K. do przerzucania odpowiedzialności na inne osoby i zamiar umniejszania swojej roli w całym zdarzeniu, co z kolei automatycznie stawia pod dużym znakiem zapytania te fragmenty jego wyjaśnień, które obciążają oskarżonego,
9. poprzez niewyjaśnienie rozbieżności i sprzeczności pomiędzy wyjaśnieniami i zeznaniami i świadka M.P. a zeznaniami E.S. i K.K. w zakresie w jakim opisywany był przebieg procedury przyjęcia kandydata do służby przygotowawczej, podejmowania decyzji przez komisję kwalifikacyjną o powołaniu, rekomendacji ze strony świadka M.P. do powołania danej osoby do służby przygotowawczej, jak również pominięciu fragmentów zeznań świadka M.P. w zakresie w jakim zeznał on, iż nie miał świadomości co do ewentualnego wyczerpania przez niego swoim zachowaniem znamion przestępstwa przekroczenia uprawnień;
1. poprzez całkowicie dowolne odniesienie się przez Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku co do dowodów z kontroli operacyjnej i brak jakiegokolwiek wskazania przez Sąd następujących kwestii:

1. czy została wydana zgoda następcza na wykorzystanie materiałów uzyskanych z kontroli operacyjnej w stosunku do oskarżonego J.S., a jeżeli tak to kiedy,
 2. w jaki sposób materiały z kontroli operacyjnej posłużyły do weryfikacji wyjaśnień oskarżonego J.S., w szczególności w zakresie w jakim oskarżony zakwestionował, aby uczestniczył w rozmowach braci z oskarżonym J.K., aby miał wiedzę odnośnie poczynionych przez nich ustaleń na de finansowym, czasookresu tych ustaleń, aby wiedział o przekazaniu środków pieniężnych przez braci osk. J.K., jak również zaprzeczył aby brał udział w rzekomym zdarzeniu przekazywania kopert w domu płk. D.R.,
 3. jakie konkretnie rozmowy świadczą o popełnieniu przez oskarżonego J.S. części zarzucanego mu czynu czynów, w szczególności jaka treść rzekomych rozmów o tym decyduje, skoro w żadnym z odtworzonych rozmów w ogóle nie pojawia się nazwisko oskarżonego,
- a które to naruszenia przepisów postępowania karnego skutkowały błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mających wpływ na jego treść, sprowadzających się do mylnego uznania, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 230a § 1 k.k. i to w dodatku z zamiarem bezpośrednim.

Stawiając te zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu lub o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojskowemu Sądowi Okręgowemu w P..

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Odnosząc powodów rozstrzygnięcia kasatoryjnego.

Apelacja wniesiona przez prokuratora na niekorzyść oskarżonego D.R. okazała się zasadna w zakresie uniewinnienia go od zarzutu popełnienia przestępstw z art. 230 § 1 k.k. opisanych w pkt V i VI części wyroku (pkt I.2 i I.3 części dyspozytywnej wyroku).

Jak wynika z motywów zaskarżonego wyroku, punktem odniesienia dla dokonanych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych i oceny zachowania oskarżonego było stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 28 lutego 2018 r., IV KK 233/17. Przywołując wyrażony w literaturze pogląd, że korzyść majątkowa lub osobista (albo ich obietnica) ma stanowić na gruncie przestępstwa płatnej protekcji motyw, decydujący o podjęciu się przez sprawcę pośrednictwa w załatwieniu sprawy, Sąd Najwyższy stwierdził, iż z istoty rzeczy motyw ten musi pojawić się przed popełnieniem czynu i nie wystarczy więc dla realizacji znamion przestępstwa płatnej protekcji z art. 230 § 1 k.k. samo przyjęcie korzyści majątkowej, czy też obietnicy takiej korzyści już po podjęciu się pośrednictwa w załatwieniu sprawy. Pogląd ten jest słuszny, jednak w realiach niniejszej sprawy, zupełnie odmiennych o tych, w których został wyrażany, jego stosowanie nie może powodować takich konsekwencji, jak te leżące u podstaw uniewinnienia oskarżonego od zarzutu płatnej protekcji na rzecz E.C.P. i M.T..

Istotne są tutaj dwie kwestie. Po pierwsze, wbrew stanowisku Sąd pierwszej instancji, dla przypisania oskarżonemu odpowiedzialności za czyn z art. 230 § 1 k.k. nie jest koniecznym ustalenie, że podjęcie się pośrednictwa w załatwieniu sprawy zostało przez niego uzależnione od udzielenia mu korzyści majątkowej lub osobistej albo jej obietnicy. Warunkiem karalności za zachowanie stypizowane w wymienionym przepisie jest to, aby podjęcie się protekcji następowało w zamian za korzyść majątkową lub osobistą albo jej obietnicę. Po drugie, ustalenie przez Wojskowy Sąd Okręgowy, że korzyści majątkowe, które oskarżony przyjął w związku podjęciem się protekcji na rzecz E.C.P. i M.T., były jedynie prezentami ofiarowanymi mu jako forma odwdzięczenia się za udzieloną wcześniej pomoc nie przystaje do pozostałych ustalonych przez ten Sąd okoliczności zachowania D.R.. Sekwencja kolejnych działań oskarżonego, ocenianych w kontekście całości jego zachowania jest w swej wymowie jednoznaczna i prowadzi do wniosku, że w przypadku czynów zarzucanych mu w pkt V i VI aktu oskarżenia zrealizował on znamiona przestępstwa określonego w art. 230 § 1 k.k.

Prawdą jest, że nie ustalono, aby oskarżony żądał korzyści majątkowej od osób, które zwracały się do niego o protekcję ani nawet jej udzielenia nie sugerował przed podjęciem się „udzielenia pomocy”. Trudno jednak nie dostrzegać tego, że E.

C.P. i M. . nie zwracali o nią do osoby najbliższej, z którą pozostawali w bliskich relacjach i która narażając się na odpowiedzialność karną, mogłaby podjąć się bezinteresownego wykorzystania swoich wpływów w instytucji państwowej w celu załatwienia ich sprawy. O tym, że tego rodzaju zarzucane oskarżonemu działania podejmowane były przez niego z nastawieniem uzyskania korzyści majątkowej świadczą okoliczności popełnienia czynów za które został skazany.

Dla wykazania wadliwości dokonanych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych w zakresie strony podmiotowej czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt V aktu oskarżenia wystarczy odwołać się do zeznań B.P., które zostały uznane przez Wojskowy Sąd Okręgowy za w pełni wiarygodne. Wymieniony świadek zeznał, że oskarżony kazał się przypomnieć telefonicznie dzień przed wyjazdem żony na egzamin. Podał też, że dał pieniądze oskarżonemu w dwóch ratach, przekazując mu je jeszcze przed egzaminem. Co więcej, jeszcze przed wyjazdem E.C.P. na egzaminu, którego zdanie miało zostać załatwione dzięki wpływom oskarżonego, przyjął on mięso z półtuszy wieprzowej dostarczone przez teścia B.P.. Powyższe jednoznacznie wskazuje, że przekazana oskarżonemu korzyść majątkowa stanowiła element motywujący go do podjęcia się pośrednictwa w załatwieniu sprawy. Podkreślić zresztą trzeba, że z uwagi na wielkość korzyści majątkowej wręczonej oskarżonemu – dwukrotnie przekazane pieniądze w kwocie oscylującej w granicach 2000 – 2500 zł i dwukrotnie przekazane mięso z półtuszy wieprzowych - wręcz niedorzecznym było zakładanie, że w sytuacji gdy sprawa E.C.P. nie została załatwiona zgodnie z oczekiwaniem, B.P. zdecydował się przekazać taką korzyść oskarżonemu jako prezent, a ten taką korzyść majątkową, niemieszczącą się żadnamiarą w formie kurtuazyjnego okazania wdzięczności, czterokrotnie przyjął.

Treść zarejestrowanych rozmów telefonicznych prowadzonych przez oskarżonego nie pozostawia również żadnych wątpliwości co do tego, że przyjęta przez niego korzyść majątkowa w postaci 3 kg wędzonych ryb stanowiła element motywujący go do podjęcia się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na skierowaniu M.T. na kurs podoficerski w zamian za M.R.. To, że oskarżony przyjmując wymienioną korzyść majątkową oświadczył, że „nie trzeba było” nie zmienia faktu, iż wcześniej kazał ją „podrzucić” do miejsca zamieszkania A.D., do

którego udał się ją odebrać, Zauważyć trzeba, że jakkolwiek z ustaleń Sądu pierwszej instancji wynika, iż A.D. zwrócił się do oskarżonego o pomoc w załatwieniu skierowania M.T. na kurs podoficerski w dniu 19 listopada 2015 r., a więc w dniu poprzedzającym przekazanie mu korzyści majątkowej, i wtedy też D.R. miał kontaktować się w tej sprawie z J.Z., to treść tych ustaleń nie pozostawia również wątpliwości, że dopiero po przyjęciu korzyści majątkowej działania oskarżonego nabrały realnego kształtu. Według ustaleń Sądu pierwszej instancji w okresie od 20 listopada do 1 grudnia 2015 r. oskarżony zwracał się w sprawie M.T. do K.S. – Szefa Oddziału Planowania Osobowego. Motywacyjny charakter związku między przyjęciem przez oskarżonego korzyści majątkowej a załatwieniem sprawy najlepiej oddaje treść rozmowy D.R. z A.D.. Ten ostatni, tłumacząc swoje zainteresowanie załatwieniem sprawy przez oskarżonego, przypominał mu wizytę, w trakcie której odbierał ryby i stwierdził, że gdyby zamiana nie doszła do skutku byłoby mu „głupio”. Przedstawiona ocena zachowania oskarżonego nie stoi w sprzeczności z powodami, którymi kierował się Sąd Najwyższy nie uwzględniając apelacji prokuratora w zakresie dotyczącym uniewinnienia oskarżonych D.R. i J.K. od zarzutu płatnej protekcji na rzecz N.K., mimo że w odniesieniu do tego czynu ustalono elementy ich zachowania świadczące o tym, iż oskarżeni oczekiwali udzielenia przez K.K. korzyści majątkowej w zamian za protekcję wobec jego córki (J.K. zwrócił się do niego o „przyszykowanie koperty dla R.”, zaś oskarżony D.R. w związku z odmową spełnienia tego żądania próbował doprowadzić do wstrzymania procedury powołania do pełnienia służby wojskowej). Recz jednak w tym, że w przeciwieństwie do protekcji na rzecz E.C.P. i M.T., w przypadku N.K. oskarżony przed załatwieniem sprawy nie przyjął żadnej korzyści majątkowej ani jej obietnicy, a oczekiwanie jej udzielania zostało wyrażone dopiero po jej załatwieniu.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd odwoławczy, ze względu na zakaz z art. 454 § 1 k.p.k., który nie pozwala na skazanie oskarżonego uniewinnionego w pierwszej instancji, uchylił zaskarżony wyrok w części uniewinniającej D.R. od popełnienia przestępstw zarzucanych mu w pkt V i VI aktu oskarżenia (pkt I.2 i I.3 wyroku) i w tym zakresie sprawę przekazał Wojskowemu Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając ponownie sprawę, Sąd pierwszej instancji przeprowadzi postępowanie dowodowe w zakresie, w którym nastąpiło przekazanie i orzeknie, uwzględniając przedstawione wyżej zapatrywania Sądu Najwyższego.

Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonego J.S..

Apelacja obrońcy oskarżonego jest niezasadna. Ze względu na sygnalizowany już na wstępie sposób zredagowania zarzutów odwoławczych przedstawienie powodów rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego wymaga pewnych uwag o charakterze ogólnym.

Zgodnie z art. 427 § 2 k.p.k. jednym z wymogów stawianych środkowi odwoławczemu pochodzącemu od podmiotu profesjonalnego - oskarżyciela publicznego, obrońcy lub pełnomocnika jest wskazanie zarzutów stawianych rozstrzygnięciu. Choć ustawa nie definiuje pojęcia zarzutu, to nie ulega wątpliwości, że stanowi go podnoszone przez odwołującego się uchybienie, które – jego zdaniem – obciąża przeprowadzone postępowanie lub wynik tego postępowania w postaci konkretnego orzeczenia. Oczywistym jest również, iż prawnie relewantne są tylko te zarzuty, które dotyczą uchybień określonych w art. 439 k.p.k. i art. 438 k.p.k. Dodać trzeba, że w przypadku określonych w tym ostatnim przepisie uchybień stanowiących obrazę przepisów postępowania lub błąd w ustaleniach faktycznych, skuteczność zarzutów warunkowana jest wykazaniem możliwości wpływu podnoszonego uchybienia na treść orzeczenia.

Patrząc z tej perspektywy na treść apelacji wniesionej na rzecz oskarżonego J.S., stwierdzić trzeba, że nie podniesiono w niej tylu uchybień, ile mogłaby sugerować obszerność zredagowanych na jej sześciu stronach zarzutów. Trudno zresztą sobie wyobrazić, aby sąd rzędu wojskowego sądu okręgowego, rozpoznając sprawę oskarżonego, któremu zarzucono popełnienie jednego przestępstwa, dopuścił się kilkudziesięciu błędów.

Nie ograniczając swobody strony w sposobie formułowania zarzutów odwoławczych, zaznaczyć należy, iż ich mnożenie i powtarzanie tych samych kwestii nie wystarcza do wykazania wadliwości skarżonego orzeczenia. Przykładem powyższego jest już pierwszy zarzut apelacji, w którym skarżący zarzuca Sądowi

pierwszej instancji niewyjaśnienie „jak to jest możliwym, aby oskarżony J. S. miał pomóc swoim braciom - oskarżonym M. i M.S. w skontaktowaniu się z współoskarżonym J.K., skoro zarówno M. i M.S. znali uprzednio współoskarżonego J.K. i nie było potrzeby angażowania oskarżonego J.S. w nawiązaniu kontaktów pomiędzy nimi a J.K.”. Tą samą kwestię skarżący podnosi w drugim ze sformułowanych zarzutów. Co więcej, nie wykazuje, aby w tym zakresie rozumowanie Sądu pierwszej instancji naruszało zasadę określoną w art. 7 k.p.k. Niezależnie od tego podkreślić trzeba, że wbrew temu co twierdzi skarżący, podnoszoną przez niego wątpliwość Wojskowy Sąd Okręgowy wyjaśnił. Dając temu wyraz w pisemnych motywach wyroku wskazał, że w przeciwieństwie do J.S., pozostającego z J.K. w bliskich relacjach osobistych wynikających ze wspólnej służby, znajomość jego braci z J.K. miała charakter okazjonalny. Powyższe dotyczy również pozostałych wątpliwości skarżącego.

Pozbawionym racji jest zarzut oparcia ustaleń faktycznych na wyjaśnieniach J.K. złożonych w dniu 16 maja 2017 r., które w ocenie skarżącego zostały uzyskane z rażącym naruszeniem przepisów Kodeksu postępowania karnego. Prawdą jest, że w trakcie przesłuchania J.K. w charakterze podejrzanego w dniu 16 maja 2017 r. odczytano mu fragmenty złożonych przez niego wcześniej zeznań. Nie znaczy to jednak, że w tej sytuacji doszło do rażącego naruszenia przepis art. 389 k.p.k. mogącego mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Pomijając już to, że wymieniony przepis dotyczy przewodu sądowego, stwierdzić trzeba, iż kwestionowane przez skarżącego odczytanie protokołów zeznań nie oznaczało wprowadzenia ich treści do materiału dowodowego stanowiącego podstawę ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji. Z protokołu czynności przeprowadzonej w dniu 16 maja 2017 r. wynika, że jeszcze przed odczytaniem mu fragmentów zeznań, J.K. złożył wyjaśnienia, dotyczące okoliczności czynu przypisanego J.S.. Nie były to zresztą jedyne wyjaśnienia J.K. wskazujące na udział J.S. w przekazaniu pieniędzy D.R.. Okoliczności tego zdarzenia J.K. wyjaśniał chociażby w trakcie konfrontacji z podejrzanym D.R. w dniu 17 maja 2017 r. (k. 768-769) czy przesłuchania w dniu 30 maja 2018 r. (k. 2006 – 2007).

Chybionym jest zarzut niewyjaśnienia rozbieżności i sprzeczności pomiędzy depozycjami M.P. oraz E.S. i K.K. co do procedury przyjęcia kandydata do służby

przygotowawczej. To, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w części dotyczącej czynu przypisanego J.S., Sąd pierwszej instancji odwołał się do dowodów wskazanych w części uzasadnienia dotyczącego D.R. nie oznacza przecież, że wymienione dowody mają takie samo znaczenie dla ustalenia podstawy faktycznej odpowiedzialności oskarżonego, jak miały w przypadku M.P. czy D. R.. W podobny sposób należy się ustosunkować do podniesionego w apelacji braku wyjaśnienia kwestii legalności wykorzystania w odniesieniu do J.S. materiałów uzyskanych w ramach kontroli operacyjnej. Prawdą jest, że ustalając okoliczności związane z powołaniem do służby przygotowawczej M. i M.1S. Sąd pierwszej instancji opierał się na materiałach z podsłuchów. Nie ulega jednak wątpliwości, że o przypisaniu oskarżonemu zarzucanego mu czynu nie decydowała treść rozmów osób objętych podsłuchem, lecz informacje pochodzące od osobowych źródeł dowodowych – J.K., D.R., M.S. i M.S1..

Sąd pierwszej instancji w trakcie przewodu sądowego zgromadził wszystkie dostępne mu i istotne dla rozstrzygnięcia sprawy dowody. Podał je należytej analizie i ocenie, dając temu wyraz w uzasadnieniu wyroku. Przedstawiony w nim tok rozumowania jest zgodny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Nie wykracza poza granice przyznanej sądowi swobody. Stąd też chybionym jest zarzut obrazy art. 7 k.p.k. Zauważyć trzeba, że o słabości argumentacji, mającej uzasadniać zarzuty apelacji, świadczy to, że skarżący nie wykazuje wadliwości rozumowania Sądu pierwszej instancji, lecz polemizując z jego ustaleniami, skupia się na przedstawieniu własnej interpretacji faktów, pomijając te okoliczności, które z nią nie korespondują. Nie odmawiając apelującemu prawa do własnej oceny materiału dowodowego, odmiennej od tej przyjętej przez Sąd pierwszej instancji, podkreślić trzeba, że dopóki skarżący nie wykaże, że dokonując ustaleń faktycznych, Sąd oparł się na dowodach ocenionych w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, jego zapatrywania nie mają żadnego procesowego znaczenia. Biorąc pod uwagę to, co o rozmowach z J.K. wyjaśniali M.S. (J.S. nie pośredniczył w tych rozmowach, ale był przy nich i wiedział czego dotyczą – k. 1978) i M.S. („brat J. wiedział, że załatwiamy to z K., on na pewno był przy którejś naszej rozmowie z K.” – k. 1974), a także treść wyjaśnień J.K. dotyczących uczestniczenia oskarżonego w przekazaniu kopert z pieniędzmi D.R.,

który zresztą ten fakt potwierdzał, choć przedstawiał go w inny, korzystny dla siebie sposób, Sąd odwoławczy nie dostrzega, aby wnioski do jakich doszedł Sąd pierwszej instancji analizując materiał dowodowy raziły dowolnością.

Chybionym jest podnoszenie w apelacji obrońcy oskarżonego obrazy przepisów art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 366 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Te pierwsze określają generalne dyrektywy postępowania karnego i dopiero wykazanie naruszenia szczegółowych norm procesowych stanowiących ich konkretyzację, może być traktowane jako spełnienie ustawowego wymagania przedstawienia zarzutów apelacyjnych. W realiach rozpoznawanej sprawy wymogu tego nie spełnia podniesienie w apelacji zarzutów obrazy art 366 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Nie są one bowiem powiązane ze wskazaniem uchybień w kierowaniu rozprawą, których miałby dopuścić się przewodniczący ani też wymienieniu tych okoliczności, na których oparł się Sąd pierwszej instancji, mimo że nie zostały ujawnione na rozprawie lub tych, które pozostały poza jego polem widzenia. Naruszenia art. 410 k.p.k. nie stanowi nieuczynienie dowodu elementem ustaleń faktycznych będące wynikiem jego oceny.

Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonego J.K..

Apelacja obrońcy tego oskarżonego okazała się zasadna jedynie w zakresie zmiany podstawy prawnej wymiaru kary orzeczonej za przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k., przypisane oskarżonemu w pkt II.5 zaskarżonego wyroku. Uchybienie, którego dotyczył podniesiony w pkt 6 apelacji zarzut obrazy prawa materialnego ma charakter oczywisty i omyłkowy. Wobec tego, że uchybienie to zostało dostrzeżone przez Sąd pierwszej instancji, a przyczyny jego zaistnienia zostały wyjaśnione w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, dokonana przez Sąd odwoławczy zmiana nie wymaga szerszego omówienia.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego Jarosława K., stwierdzić trzeba, że i w przypadku tego środka odwoławczego aktualnymi pozostają uwagi poczynione na wstępie rozważań dotyczących apelacji wniesionej na korzyść J.S.. Zauważyć trzeba, że formułując zarzuty odwoławcze, odrębnie do każdego z przypisanych przestępstw, skarżący posłużył się tym

samym schematem, co pozwala na generalne odniesienie się do większości podniesionych w nich kwestii.

Mimo tego, że od strony redakcyjnej zarzuty apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego J.K. zostały sporządzone w sposób przejrzysty i uporządkowany, to w warstwie merytorycznej sposób ich sformułowania musi budzić zastrzeżenia. Przypomnieć trzeba, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego za nieprawidłowe uznaje się jednocześnie podnoszenie w apelacji zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych i naruszenia prawa materialnego, w ramach którego skarżący kwestionuje kwalifikację prawną przypisanego przestępstwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lipca 2005 r., V KK 61/05). Słusznie bowiem przyjmuje się, że zasadnie można zarzucać naruszenie prawa, gdy prawidłowo ustalony zostanie stan faktyczny. W takiej sytuacji mówić można jedynie o błędzie w ustaleniach faktycznych, którego konsekwencje odnoszą się do kwalifikacji prawnej czynu (por. D. Świecki [w:] B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2021, art. 427).

Podkreślić przy tym trzeba, że wbrew twierdzeniom apelującego, to że oskarżony nie podejmował się samodzielnie załatwienia sprawy nie stanowi przeszkody w uznaniu go za współsprawcę realizującego znamiona przypisanego mu czynu w ramach podziału ról wynikającego z porozumienia osób uczestniczących w jego popełnieniu. Znamionną jest w tym zakresie również niekonsekwencja skarżącego, który z jednej strony domaga się uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, a z drugiej sugeruje, że zachowanie J.K. oceniać należałoby w kategoriach pomocnictwa, które przecież jest jedną ze zjawiskowych form popełnienia przestępstwa.

Bezzasadnym jest podnoszenie zarzutu obrazy art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., która jak należy zakładać, miała polegać na wskazanym w pkt 1.j, 3.g, zarzutów braku rzeczowego wyjaśnienia podstawy prawnej i przeprowadzenia indywidualnego procesu subsumcji. Niezależnie od tego, że w obecnym stanie prawnym, zgodnie z dyspozycją art. 455a k.p.k., nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k., stwierdzić trzeba, że część motywacyjna zaskarżonego wyroku nie jest dotknięta uchybieniem podnoszonym w apelacji. Sąd pierwszej instancji wyjaśnił podstawę prawną wyroku,

a przedstawione w uzasadnieniu wyroku okoliczności faktyczne zachowania J.K. – podobnie jak i pozostałych oskarżonych były na tyle jednoznaczne i typowe, że ich ocena prawna nie wymagała prowadzenia rozbudowanych rozważań.

Bezpodstawnym jest sformułowany przez skarżącego zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. W apelacji nie wskazano żadnej niedającej się usunąć wątpliwości, którą Sąd pierwszej instancji rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego. Dla wykazania naruszenia tego przepisu nie jest wystarczającym stwierdzenie, że Sąd „nie rozstrzygnął na korzyść oskarżonego wielu wątpliwości jakie obrona wskazywała podczas oceny materiału dowodowego zgodnie z zasadą *in dubio pro reo*”.

Tak samo ocenić należy zarzut naruszenia przepisu art. 410 k.p.k. Skarżący nie wykazał, aby Sąd pierwszej instancji, dokonując ustaleń faktycznych, oparł się na dowodach, których nie ujawniono w toku rozprawy głównej lub któryś z istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy dowodów nie znalazł się w polu jego widzenia. Jak już wspomniano wcześniej, naruszenia wymienionego przepisu nie stanowi nieuczynienie dowodu elementem ustaleń faktycznych będące wynikiem jego oceny.

Nie ma też racji skarżący zarzucając Sądowi pierwszej instancji naruszenie art. 7 k.p.k., a w konsekwencji dokonanie błędnych faktycznych. Wystąpienia tego rodzaju uchybień nie dowodzą kolejno wyliczane w ramach zarzutów zastrzeżenia apelującego. Te wskazane w pkt 1a, 1b, 3a, 3b, 5a, 5b i mające jednobrzmiącą treść nie zawierają żadnego odniesienia do realiów sprawy. Te zaś wskazane w pkt 1c, 1d, 1e, 1f, 1h, 2c, 2d, 2e, 2f, 5c, 5d są wyłącznie wyrazem stanowiska skarżącego, który kontestując ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, nie wykazuje ich wadliwości. Bez jakiegokolwiek znaczenia dla oceny trafności skarżonego wyroku pozostają okoliczności ujęte w pkt 1g i 5e. Trudo bowiem dociec, jaki wpływ na ustalenie sprawstwa oskarżonego miałyby ustalenie, że J.S. nie był szwagrem oskarżonego, lecz mężem kuzynki jego żony. To samo dotyczy mających rzutować na wiarygodność świadka T.S. rozbieżności co do miejsca spotkania z oskarżonym i znaczenia ustalenia – czy miało ono miejsce w podziemnej części szpitala, czy przy jego drzwiach wejściowych.

Podsumowując, również w przypadku oskarżonego J.K. Sąd pierwszej instancji poddał należytej analizie i ocenie zgromadzone dowody, dając temu wyraz

w uzasadnieniu wyroku. Przedstawiony w nim tok rozumowania jest zgodny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Nie wykracza poza granice przyznanej sądowi swobody. O słabości argumentacji, mającej uzasadniać zarzuty apelacji, świadczy to, że skarżący negując ustalenia Sądu pierwszej instancji, pomija to, że w znacznej mierze opierają się ona na wyjaśnieniach samego oskarżonego, które znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadków, wyjaśnieniach współoskarżonych oraz treści zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej rozmów telefonicznych. Sąd odwoławczy nie znajduje racjonalnych powodów, dla których należałoby uznać wyjaśnienia składane przez oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym za niewiarygodne. Nie wskazał ich również skarżący.

Niezasadnym jest w końcu zawarty w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności kary. Formułując go, apelujący podniósł w pierwszej kolejności, że w jego ocenie dotychczasowy sposób życia oskarżonego przemawiał za zastosowaniem wobec niego warunkowego umorzenia postępowania. Następnie wskazał, że zdaniem oskarżonego w jego przypadku niecelowym było określenie maksymalnego okresu warunkowego zawieszenia wykonania kary, a dla osiągnięcia celów probacyjnych wystarczającym byłoby ustalenie minimalnego okresu próby.

Pierwszy z postulatów skarżącego jest pozbawiony racji już tylko z tej przyczyny, że J.K. przypisano popełnienie przestępstw zagrożonych karą, której górna wyklucza możliwość stosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania.

W sytuacji gdy oskarżony nie został skazany za czyn będący w jego życiu zdarzeniem jednostkowym i incydentalnym, lecz za cztery przestępstwa popełnione na przestrzeni 3 lat, Sąd Najwyższy nie dostrzega, aby warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej mu kary łącznej pozbawienia wolności (orzeczonej zresztą z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji) na okres 3 lat próby raziło surowością.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 636 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. Wobec tego, że żadna z wniesionych apelacji nie została uwzględniona w całości ani też w znacznej części, Sąd Najwyższy uznał, iż

słusznym będzie równe obciążenie skarżących wydatkami tego postępowania. Opłaty za drugą instancję określono zgodnie z dyspozycją art. 8 oraz art. 2 ust. 1 i 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) – w stosunku do oskarżonego J.K. i w oparciu o przepis art. 8 i art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 2 ust. 2 tej ustawy – w stosunku do oskarżonego J.S..